

Religia in Dacia dupa retragerea aureliana

Raspandirea crestinismului in limba latina la N de Dunare demonstreaza romanizarea ireversibila a dacilor si continuitatea daco-romanilor.

Crestinismul la romani a avut un caracter popular.

- S-a raspandit initial fara sustinerea politica a structurilor Bisericii.
- Primii crestini au patruns in Dacia o data cu armatele si colonistii adusi de Traian.
- Raspandirea crestinismului pana in secolul al IV-lea a fost influentata de politica imparatilor romani, dintre care unii i-au persecutat pe crestini: Traian, Diocletianus, Galerius.

Dovezi: inscriptiile cu martiri de la: Halmyris, Axiopolis, Noviodunum, Dinogetia.

Crestinismul a fost sustinut de:

- Constantin cel Mare care, in 313, prin Edictul de la Milano, acorda libertate de cult crestinismului.
- Theodosius care interzice cultele pagane.

Rol important in raspandirea crestinismului au avut misionarii crestini:

- Teotim I - episcop de Tomis;
- Sfantul Ioan Cassian, care realizeaza organizarea vietii monahale;
- Dionisie cel Mic (originar din Dobrogea) - initiatorul cronologiei crestine;
- Ulfilas, care predica in limbile greaca, latina si gota.

Pentru comunitatile daco-romane majoritatea izvoarelor confirma raspandirea crestinismului in limba latina:

- inscriptia de la Biertam (donarium): "Ego Zenovius votum posui";
- basilici crestine: Porolissum, Sucidava, Slaveni.

Crestinismul reflectat in limba latina reprezinta o dovada importanta a originii poporului roman si a limbii romane si o dovada a continuitatii daco-romanilor.

Din limba latina provin si termenii de baza ai religiei crestine:

- biserica - basilica (cladire, lacas religios);
- Dumnezeu - Domine Deus;
- duminica - dies dominica;
- inger - Angelus etc.

Concluzie

Romanitatea din sudul si nordul Dunarii se consolideaza in secolele al IV-lea - al VI-lea. Autohtonii se integreaza definitiv si deplin latinitatii orientale.